

Juhász Gyulának*

Megszólaltál hát mégis drága hattyú
s dalod zenéje végtelenbe száll,
mint a csöndes édes bús harangú
nyár alkonyatban a bíbor sugár.

*

Szomorúságod komor kolostorába
vonultál vissza örök szerzetes,
hol csak néked nyit a bánat szent virága,
mit befelé hulló könnyed permetez.

Fájdalmak szentelt néma papja lettél,
néki áldozod egész liturgiád,
A nyár virulhat és jöhet rideg tél
s a világ dühönghet bármily orgiát

Te csak vezeklesz gyötrő kín-csuhádban
szomorúságod csöndes klostromán,
szemedbe könny, lelkedbe néma vád van,
míg merengsz-merengsz a bánat balkonán.

De néha mégis éjórán kilobban
a klostrom ablak s gyertyafényben áll.
Pszt! Hallga csak, a szerzetes titokbam
zsolozsmázik s az éjben orgonál.

Felzúg a dal a lélek orgonáján
és száll a kínok sípján szerteszét,
a hívők gyűlnek lent a klostrom alján
s hallgatják lopva ezt a bús zenét...

És megborzongva áhítatba némán,
alázattal fejet hajt most a nép.

Donászy Kálmán

*) A *Fiatalok, még itt vagyok* című kötet megjelenésekor.